

Demokratiske muslimers argument #1: Yusufs (as) deltagelse i et kufr-styre

Uddrag fra Minoriteternes Fiqh

Qur'anen fortæller Profeten Yusufs (as) historie:

قَالَ اجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ ۗ إِنِّي حَفِيظٌ عَلَيْمُ ﴿٥٥﴾
وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُونَ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ ﴿٥٦﴾

“Han sagde: Sæt mig over landets skatkamre, thi jeg er en velvidende vogter. Og således befæstede Vi Yusuf's (stilling) i landet. Han boede i det, hvor han ville” [OQM- Yusuf 12: 55-56]

Denne ayah bruges ofte i et forsøg på at bevise, at Profeten Yusuf (as) fik tilladelse til at deltage i Kongens uislamiske styre i Egypten. Nogen påstår, at muslimerne i dag bør få tilladelse til at gøre ligeledes. De bruger følgende ayah, som et bevis:

مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ ﴿٧٦﴾

“Han kunne ikke have taget sin bror under kongens Deen (lov), med mindre Allah havde villet”
[OQM. Yusuf 12: 76]

Dette bruges til at bevise, at Profeten Yusuf (as) narrede kongen til at tillade ham at dømme sin bror ifølge Ya'qubs (as) shari'ah – at gøre en tyv til slave - frem for at bruge kongens lovgivning. Derfor påstås det, at den modsatte forståelse (*mafhoom al-mukhalafa*) her antyder, at Yusuf (as) dømte andre end sin bror ifølge kongens lovgivning.

At bruge disse beviser i et forsøg på at påvise, at Yusuf (as) regerede i en uislamisk regering og dømte ifølge andet end Allahs åbenbarede Shari'ah, er en krænkelse af en Profets ufejlbarlighed; så argumentet er tydeligvis fejlagtigt.

Før yderligere diskussion fortsætter, hvad angår disse argumenters fejlagtighed, vil vi først bevise, at Profeten Yusuf (as) aldrig deltog i et kufrsystem.

Lad os se på den første ayah, som bruges for at miskreditere Profeten Yusuf (as):

قَالَ أَجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾

وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُونَ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ

“Han sagde: Sæt mig over landets skatkamre, thi jeg er en velvidende vogter. Og således befæstede Vi Yusuf's (stilling) i landet. Han boede i det, hvor han ville” [OQM- Yusuf 12: 55-56]

Der findes kun to mulige korrekte forklaringer til denne ayah. For det første kunne det betyde, at Profeten Yusuf (as) blot blev udpeget til at indsamle og opmagasinere Egyptens høst, som inkluderede bevogtning af pakhusene.

Dette er en administrativ post og ikke en styrepost. Ibn Kathir giver udtryk for dette i sin tafsir (tolkning) af denne ayah. Shu'aibah bin Nu'ama har den samme holdning. I Ibn Kathirs Tafsir (Tolkning af Qur'anen) udtales det, at Profeten Yusuf (as) var: **“... ansvarlig for høstens lagre, hvori de indsamlede landbrugsprodukter til de år med tørke, som han (as) fortalte dem ville komme. Han ønskede at blive værge, så han kunne uddele høsten på den viseste, bedste og mest gavnlige måde.”**

Holdningen foreslår på ingen måde, at Yusuf (as) regerede med kufr-love, eller endda tog del i noget styre. Derimod betyder det, at han blot antog i en administrativ post, og dette er ikke haram, selv ikke i vores tid. Følgelig er dette langtfra at styre og deltage i et kufr-system som dem i dag, hvor en ed tages og Islam tilsidesættes eller underlægges en delvis implementering samt magthavernes lyster og interesser.

Den anden holdning er, at Profeten Yusuf (as) blev udpeget over hele landet, symboliseret af autoriteten over regionens mest vigtige finansielle vare. Denne holdning blev fremlagt af Imam al-Nasafi, som siger, at kongen blev placeret som sekundær i forhold til Yusuf (as) og kunne ikke udstede nogen afgørelse uden hans autorisering. Ibn Jarir at-Tabari rapporterer, at al-Suddi og 'Abdul Rahman bin Zaid bin Aslam siger, at Yusuf (as) blev givet autoritet, **“til at gøre, hvad han vil deri.”** Dette understøttes af nogle retslærdes holdning om, at Kongen faktisk omfavnede Islam; Ibn Kathir citerer Mujahid for at have denne holdning.

Igen kan man ikke drage nogen analogi med den taktik, som føres af dem, der deltager i kufr-systemernes valg. Imam al-Nasafi siger, at denne ayah blot beviser, at det er tilladt for en at anmode om, at en tyrannisk regent overdrager autoriteten til en, som er retfærdig. Dette ville betyde, at ingen delvis implementering forekom, eftersom hele autoriteten ville blive overdraget.

Det er faktisk umuligt og utænkeligt, at disse Qur'an-vers kunne betyde, at deltagelse i et kufr-system, eller såkaldt delvis implementering af Islam, er tilladt. At fortolke den Bærede Qur'an på en sådan måde vil modsige de mange absolutte Qur'an-vers, som indlysende forbyder dette. Disse Qur'an-vers beskriver den, der gør dette, som en kafir (vantro), fasiq (oprørsk) eller dhalim (uretfærdig). Det er umuligt at associere den slags egenskaber med hensyn til vores elskede, ufejlbarlige Profet Yusuf (as).

Sådan en karakter modsiger Profeten Yusuf (as) egen udtalelse til sine to ledsagere i fængslet, som er nedskrevet i Qur'anen:

إِيَّاهُ ذَٰلِكَ الَّذِينَ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾

إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا

“Det tilkommer alene Allah at dømme. Han har befalet, at I ikke skal tilbede andre end Ham. Dette er den rette Deen, men de fleste mennesker ved det ikke” [OQM. Yusuf 12: 40]

Det er tydeligt i denne ayah, at Yusuf (as) mente, at enhver, der ikke regerer efter Allahs (swt) Shari'ah, har opfundet deres egen deen (lov). Det illustreres i hans (as) ord, "Dette er den rette Deen". Det er tydeligt ifølge Yusuf (as), at det at styre med Allahs (swt) Shari'ah drejede sig om 'aqidah (verdensanskuelse), Tawhid (At tilbede Allah alene i alle anliggender) samt at tilpasse sig Allahs (swt) afgørelse og lov.

Således fortolker Ibn Kathir Yusuf (as) ord, der beskriver den, som ikke følger denne rette Deen, som en mushrik (afgudsdyrker). Ibn Kathirs fortolkning er: **“Dette er den rette Deen’, betyder denne Tawhid over for Allah (swt) og at rette alle tilbedelsesformer og handlinger til Ham alene... er den sande, rette Deen, som Allah (swt) har foreskrevet, og til hvilken Han (swt) har åbenbaret, hvad Han (swt) vil af beviser og belæg. ‘Men de fleste mennesker ved det ikke ...’ er grunden til hvorfor mange af dem er mushrikin”**

I sin beretning om, at Yusuf (as) ikke dømte sin bror med Kongens lov, gør Qur'anen en reference til ordet 'deen', når den refererer til Kongens lov. Med andre ord, så havde Kongen en deen, og Yusuf (as) en anden.

مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ

“Han kunne ikke have taget sin bror under kongens Deen (lov), med mindre Allah havde villet” [OQM. Yusuf 12: 76]

Hvordan kan det være, o muslimer, at vores Profet Yusuf (as) det ene øjeblik ville fortælle sine kammerater i fængslet, at det at styre med Allahs (swt) Shari'ah er den rette Deen, men vedtager og dømmer efter Kongens deen, det andet øjeblik? Vi søger tilflugt hos Allah (swt) fra en sådan bagvaskelse.

Imam Nasafi, Ibn Kathir og Imam al-Shawkani fortæller, at denne ayah betyder, at Yusuf (as) dømte sin bror med Ya'qubs (as) Shari'ah. Denne ayah bruges af nogle, der hævder, at *mafhum al-mukhalafah* her antyder, at han (as) plejede at dømme andre med Kongens lov. Princippet om *mafhum almukhalafah* betyder, at teksten implicit antyder det modsatte af, hvad teksten eksplicit antyder.

Mafhum al-mukhalafah er kun gyldig, så længe den ikke modsiger klare tekster, men den er ikke gyldig i dette tilfælde. Denne særlige type *mafhum* er kendt som *mafhum al-laqab*, hvor man ikke kan udlede den modsatte mening, som tages ud fra et navneord eller et navn, dvs. Yusuf (as) bror. Som det vil blive fremlagt, så er anvendelsen af denne svage type *mafhum*, som accepteres af Abu Bakr al-Daqaq og

Ibn Faruq, heller ikke gyldig i dette tilfælde. Man kan give et simpelt eksempel for at demonstrere denne type af opfattelse. Hvis udtalelsen **“Jeg så Zaid”**, forstås ved at bruge denne type *mafhum*, så betyder den, at **“Jeg så ikke andre end Zaid”**. I eksemplet med Allahs (swt) udtalelse, at Yusuf (as) dømte sin bror med Ya'qubs (as) Shari'ah, så fremlægges det til at betyde, at han (as) dømte andre med Kongens lov.

Dette er faktisk en af de svageste mulige typer af *mafhum al-mukhalafah*. Imam al-Shawkani siger faktisk, at dem, som anvender denne type af opfattelse, ingen undskyldning har, om end det er sprogligt, juridisk eller rationelt. Imamen fortsætter og siger at **“Man ved fra arabernes tunge, at den, der siger: Jeg så Zaid, ikke antyder, at han ikke så andre end Zaid, men hvis der findes en antydning i teksten, at denne mening er korrekt, så ligger beviset i antydningen”**

Selv hvis denne type *mafhum* var gyldig, så kan den stadigvæk ikke anvendes i det pågældende eksempel. Dette er fordi, at selv fortalere for *mafhum al-laqab* mente, at dens anvendelse ikke skal modstride bestemte betingelser, såsom åbenbare tekster. Følgelig ville enhver anvendelse af denne type *mafhum*, i forbindelse med den pågældende ayah, modsige de mange åbenbare, entydige Qur'an-vers, som forbyder at styre med kufr-love, inklusiv Yusuf (as) egne ord med hensyn til, at styret tilhører Allah (swt) alene. En sådan mening ville resultere i en afskyelig bagvaskelse af en af Allahs (swt) noble profeter. Selv al-Daqaq og Ibn Faruq ville her have forkastet *mafhum al-laqab*, da den kun kan give en absurd mening. Så i dette tilfælde skal vi absolut forkaste den.

Den grundlæggende fejl i argumentet: En Shari'ah fra vores fortid

Ovenstående var kun for at forsvare Profeten Yusuf's ære fra bagvaskelse. Den egentlige fejl i argumentet er, at de siger, at han (as) deltog i et uislamisk system, og derfor, at det er tilladt for os. Påstanden er baseret på formodningen om, at Yusuf's (as) Shari'ah er gyldig for os at følge. Dette er et svagt princip, fordi selv hvis Yusuf (as) havde deltaget i at styre med Kongens deen (hvilket er utænkeligt og anfægtes af førnævnte Qur'an-vers), så sætter det overhovedet ingen præcedens for muslimer. Dette er fordi, at muslimerne er bundet til den sidste af profeterne, Muhammads (as) Shari'ah.

Nogle retslærde mener dog, at forrige shari'aher, der blev åbenbaret til forrige profeter, er gældende for os, men selv de stipulerede følgende grundlæggende forudsætning: En shari'ah-lov fra vores fortid er en gyldig shari'ah for os, så længe den ikke er ophævet af Muhammads (saaws) Shari'ah. Disse er de eneste to holdninger vedrørende emnet; ingen retslærd har nogen anden. Det er uacceptabelt at foreslå, at en tidligere profets dom kan underkende den Shari'ah, som Muhammad (saaws) bragte. Det samme gælder ethvert andet svagt princip eller holdning, som de måtte forsøge at anvende for at begrunde deres holdninger eller handlinger, såsom *maqasid al-shari'ah* (Shari'ahs formål), tekstens ånd, *masalih al-mursalah* (fordele, som ikke anføres af en konkret tekst), eller den mindste af to onder. Ingen af disse kan anvendes til at modsige åbenbare, entydige tekster fra Qur'anen eller Sunnah. Imam al-Ghazali, al-'Amidi og Ibn Hajib har rapporteret en ijma' (retslig enstemmighed) om, at intet generelt bevis kan anvendes til en specifik sag uden først at søge efter et specifikt bevis. Derfor, før man tyr til sekundære, tvivlsomme lovgivningsprincipper, ligesom det svage princip, **“Shari'ah fra vores fortid”**, skal man referere til de specifikke beviser, som Profeten (saaws) bragte.

I pågældende tilfælde, uanset hvilken holdning man adopterer, stærk eller svag, så kan man ikke drage en analogi mellem Yusuf's (as) handling og deltagelse i nutidens kufr-systemer. En sådan handling ville modsige den Shari'ah Muhammad (saaws) bragte i mange Qur'an-vers, ligesom i følgende ayah:

وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن

يَفْتِنُوكَ عَن بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ

“Og døm du da mellem dem efter det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres begær, men tag dig i agt for dem, så de ikke fører dig på afveje i noget af det, Allah har åbenbaret dig” [OQM. Al-Maidah 5: 49]

Ved en opsummering af Yusuf's (as) historie findes ingen plausibel holdning, om end det er, at han (as) deltog i systemet, som administrator og ikke som en regent; eller at han overtog hele styret; eller at den Shari'ah han bragte ikke er gyldig i dag; eller endda, at den er gyldig i dag, undtagen hvis den modsiger den Shari'ah Muhammad (saaws) bragte: Ingen af disse holdninger kan anvendes til at begrunde deltagelsen i et kufr-system i dag. En sådan handling er en af de største overtrædelser overfor Allah (swt), da det indebærer at regere med kufr.

Hvis den pågældende person er overbevist om, at den kufr-lov, som han implementerer er bedre end Allahs lov, åbenbaret i Qur'anen og Sunnah , så er regenten en kafir, og selv hvis han ikke er overbevist om det, så gør det ham stadig til en *dhalim* eller en *fasiq*, hvilket indebærer, at han fortjener den strenge straf i det hinsides.